

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 914/2016
24.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Чолић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ... из ..., чији је пуномоћник Стеван Вигњевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 286/16 од 11.02.2016. године, у седници одржаној 24.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 286/16 од 11.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1704/2011 од 26.10.2015. године ставом првим изреке одлучено је да се тужбени захтев делимично усваја; ставом другим изреке утврђено је да је решење туженог од 15.06.2011. године о отказу уговора о раду од 15.03.2009. године заједно са другим анексом уговора о раду од 01.07.2009. године, којим је тужиоцу престао радни однос отказом уговора о раду, незаконито, па је као такво поништено уз обавезу туженог да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовом степену и врсти стручне спреме, те да му накнади трошкове спора од 188.250,00 динара; ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да га врати на рад на послове његовог радног места – зидар.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 286/16 од 11.02.2016. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1704/11 од 26.10.2015. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број125/04 и 111/09), на чију примену упућује члан 506.

став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. у вези члана 101. став 5. Закона о парничном поступку учињену пред другостепеним судом. Тужени погрешно наводи одредбе Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), који није релевантан, с обзиром на време подношења тужбе, уместо члана 361. став 1. у вези са чланом 103. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09). Како није одржана расправа пред другостепеним судом, тај суд није могао да учини наведену повреду правила поступка, а у смислу члана 382. став 1. Закона о парничном поступку оценио је жалбене наводе туженог о уредности тужбе и поступања пуномоћника тужиоца на рочишту од 24.04.2012. године, односно оценио је неоснованим жалбене наводе да је тужбу требало одбацити као непотпуну и неразумљиву на основу члана 103. став 6. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог и обављао је послове заменика зидара. За време рада на градилишту у ..., тужилац се 19.05.2011. године повредио, тако што се оклизнуо и пао са скеле. После збрињавања повреде тужиоца у Дому здравља у ..., тужени је путем трочлане комисије извршио проверу алкохолисаности тужиоца, када је утврђено присуство алкохола у крви тужиоца. Због овога, тужени је 03.06.2011. године донео упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду, односно због учињене повреде радне обавезе из члана 31. тачка 10. Правилника о раду туженог (долазак на рад у напитом стању или опијање у току рада) и члана 28. тачка 4. уговора о раду (долазак на рад под утицајем алкохола или наркотика или конзумирање истих у току рада). У упозорењу је наведено да се тужиоцу оставља рок од пет радних дана за изјашњење о наводима из упозорења, као и наредба да се упозорење достави лично тужиоцу. Упозорење је упућено тужиоцу на кућну адресу, међутим, достављач ЈП Поште ВВ, уместо да достављање изврши тужиоцу или члану његовог породичног домаћинства, својим потписом је потврдио пријем пошиљке на повратници и у доставној књижици. Потом је тако потписана повратница враћена туженом са наведеним датумом пријема 06.06.2011. године. Тужени је 15.06.2011. године донео спорно решење о отказу уговора о раду на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду, а због алкохолисаности тужиоца 19.05.2011. године, чиме је учинио повреде радне обавезе наведене у упозорењу. У решењу је наведено да је тужилац примио упозорење 06.06.2011. године и да се није изјаснио на садржај упозорења.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев, поништили као незаконито спорно решење од 15.06.2011. године о отказу уговора о раду и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Закон о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 32/13) у члану 179. тачка 2. прописује да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на његово понашање и то, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Чланом 180. став 1. истог закона прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1)-6) овог закона запосленог писменим путем упозори на постојање разлога на отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Ставом 2. наведеног члана прописано је да је послодавац дужан да у упозорењу наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Правилником о раду туженог у члану 31. тачка 10. прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом због повреде радне обавезе - долазак на рад у напитом стању или опијање у току рада, односно због повреде радне обавезе из члана 28. тачка 4. уговора о раду - долазак на рад под утицајем алкохола или наркотика или конзумирање истих у току рада.

Наиме, Конвенција Међународне организације рада број 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца („Службени лист СФРЈ“ – Међународни уговори бр. 4/84, 7/91) у члану 7. прописује да радни однос радника неће престати због разлога везаних за понашање радника или његов рад пре него што му се омогући да се брани од изнетих навода, осим ако се с разлогом не може очекивати од послодавца да му пружи ту могућност. Овом одредбом је заштићено право радника на одбрану од отказног разлога и због тога је чланом 180. Закона о раду прописана обавеза послодавца да пре отказа уговора о раду запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана за изјашњење.

У конкретном случају тужени је поступио супротно члану 180. став 1. Закона о раду, јер упозорење није достављено тужиоцу пре давања отказа, па није остварена сврха упозорења која се састоји у томе да се запосленом стави до знања да је својом радњом, односно поступком изазвао настанак отказног разлога, како би се изјаснио о свему што му се ставља на терет, што у конкретном случају није учињено, чиме је тужиоцу било ускраћено право на одбрану.

По оцени Врховног касационог суда, тужиоцу је незаконито престао радни однос, јер пре отказа из разлога прописаног чланом 179. тачка 2. Закона о раду, тужени није тужиоцу доставио упозорење у складу са чланом 180. истог закона, чиме је повредио његово право на одбрану од отказног разлога. Наиме, тужени је 03.06.2011. године донео упозорење које садржи разлоге за отказ уговора о раду, међутим, упозорење није достављено тужиоцу у складу са одредбама члана 185. у вези са чланом 193. Закона о раду. Према утврђењу нижестепених судова потврду о пријему која је враћена туженом потписао је достављач Поште, а не тужилац или члан његовог породичног домаћинства, па како се достављач Поште није могао изјаснити да ли је пошиљка ипак стварно уручена, при чему је тужилац изричито

тврдио да није, то нижестепени судови правилно закључују да тужени није доказао да је тужиоцу достављено упозорење. Како је тужиоцу незаконито престао радни однос, тужени је у обавези да тужиоца врати на рад на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић